

H O T Ă R Ă R E A nr. 1-178/2026
cu privire la examinarea contestației înaintate de Vladislav Căruceru, împotriva
hotărârii Colegiului de disciplină și etică nr. 3-98/2025 din 26.09.2025, emisă în
privința procurorilor Petru Iarmaliuc și Elena Cazacov

22 iunie 2026

municipiul Chișinău

Examinând în ședință deschisă, în procedură scrisă, contestația înaintată de Vladislav Căruceru, împotriva hotărârii Colegiului de disciplină și etică nr. 3-98/2025 din 26.09.2025, audiind informația prezentată de către doamna Rodica Ciobanu, Consiliul Superior al Procurorilor –

C O N S T A T Ă :

Prin Hotărârea nr. 3-98/2025 din 26.09.2025, Colegiul de disciplină și etică a respins contestația depusă de către Vladislav Căruceru împotriva deciziei Inspecției procurorilor din 21.05.2025, privind încetarea procedurii disciplinare în privința procurorilor Petru Iarmaliuc și Elena Cazacov.

La data de 08.09.2025, Vladislav Căruceru a înregistrat la Consiliul Superior al Procurorilor o contestație, prin care a solicitat casarea hotărârii nr.3-98/2025 din 26.09.2025, cu emiterea unei noi decizii, prin care să fie aplicate în privința procurorilor Petru Iarmaliuc și Elena Cazacov sancțiunile disciplinare pentru abaterile grave comise, în conformitate cu legislația în vigoare și cu principiul proporționalității sancțiunilor.

I. Circumstanțele reflectate în sesizarea cu privire la fapta ce poate constitui abatere disciplinară

La 03.04.2025, Vladislav Căruceru, a sesizat Consiliul Superior al Procurorilor, pe faptul pretinselor abateri disciplinare comise de către procurorii Petru Iarmaliuc și Elena Cazacov.

Potrivit autorului sesizării, procurorul Petru Iarmaliuc a fost desemnat să exercite urmărirea penală în cauza pornită împotriva lui Vladislav Căruceru după inițierea, la 01.12. 2021, a urmăririi penale privind pretinse constrângeri exercitate asupra unui martor. Vladislav Căruceru susține că desemnarea lui Petru Iarmaliuc ridică probleme de imparțialitate deoarece acesta activase anterior în cadrul Procuraturii Anticorupție, instituție în care activaseră și persoanele investigate de autor în alte dosare penale, inclusiv Xxxxx Xxxxx, Xxxxx Xxxxx și Dumitru Robu.

Potentul afirmă că, după atribuirea calității sale de bănuît, procurorul Petru Iarmaliuc a dispus și coordonat mai multe acțiuni procesuale, inclusiv instalarea tehnicii speciale de investigație în biroul său de serviciu, efectuarea perchezițiilor la birou, domiciliu și automobil, precum și ridicarea dispozitivelor electronice utilizate în activitatea profesională. În opinia autorului, aceste măsuri au afectat capacitatea sa de a finaliza alte cauze penale aflate în gestiune.

De asemenea, Vladislav Căruceru susține că procurorul Petru Iarmaliuc a continuat urmărirea penală în pofida unor pretinse conflicte de interese și a respins solicitările sale privind retragerea cauzei de la Procuratura Anticorupție. El afirmă că procurorul l-a citat ulterior, inclusiv în anul 2025, pentru înaintarea unor noi acuzații în dosarul penal aflat pe rol.

Un alt capăt important al sesizării vizează pretinsa admitere de către procurorul Petru Iarmaliuc a participării avocatului Cristina Ciubotaru în cauză, deși aceasta acordase asistență juridică atât martorului Xxxx Xxxx, cât și persoanelor recunoscute ulterior drept victime sau părți vătămate, situație pe care autorul o califică drept incompatibilă și generatoare de conflict de interese.

Potrivit petentului, Elena Cazacov a exercitat funcția de procuror-șef interimar al Procuraturii Anticorupție în perioada octombrie 2021 – august 2022 și anterior activase în aceeași instituție în care lucraseră XXXXXXXX XXXXXXXX și XXXXXXXX XXXXXXXX.

Autorul susține că Elena Cazacov ar fi fost colegă apropiată și prietenă de familie cu mai multe persoane din anturajul fostei conduceri a Procuraturii Anticorupție și că transferul său în această instituție s-ar fi realizat la inițiativa lui XXXXX XXXXXX și cu aprobarea lui XXXXX XXXXX. În opinia petentului, aceste relații ar fi creat aparențe de lipsă de imparțialitate în contextul procedurilor care îl vizau.

Astfel, reproșurile formulate față de Elena Cazacov sunt construite în principal pe presupuse legături profesionale și personale cu persoane vizate în alte dosare penale instrumentate de autorul sesizării, și nu pe acte procedurale specifice întreprinse de aceasta în cauza penală împotriva lui Vladislav Căruceru.

În temeiul art. 45 alin. (1) din Legea nr. 3/2016 cu privire la Procuratură, sesizarea a fost remisă spre examinare Inspecției procurorilor.

II. Circumstanțe stabilite în cadrul verificării sesizării disciplinare de către Inspecția procurorilor

Prin Decizia din 21.05.2025, Inspecția procurorilor a dispus încetarea procedurii disciplinare în privința procurorilor Petru Iarmaliuc și Elena Cazacov, pe motivul lipsei temeiului de tragere la răspundere disciplinară.

Inspecția procurorilor a reținut că autorul sesizării, invocă pretinse abateri disciplinare comise de procurori în cadrul instrumentării a două cauze penale, și anume nr.xxxxxxxxxx care este pendinte la judecătoria Chișinău sediul Buiucani și alta, nr.xxxxxxxxxx care este în exercitare la PCCOCS.

Urmărirea penală în cauza numărul xxxxxxxxxxxx, a fost pornită la 01.02.2022 de către Procurorul General interimar, în privința procurorului Căruceru Vladislav, în temeiul bănuielii rezonabile privind săvârșirea infracțiunii prevăzute de art.344 alin.(1) din Codul penal.

Prin ordonanța Procurorul General interimar din 01.02.2022, exercitarea urmăririi penale a fost dispusă Procuraturii Anticorupție.

În temeiul rezoluției procurorului - șef interimar al Procuraturii Anticorupție din 01.02.2022, cauza penală a fost repartizată procurorului Iarmaliuc Petru, pentru exercitarea urmăririi penale.

La 29.04.2022, Căruceru Vladislav a fost pus sub învinuire și înaintată acuzarea privind comiterea infracțiunii prevăzute de art.344 alin.(1) din Codul penal.

La 14.08.2023, prin ordonanța adjunctului interimar al procurorului - șef al Procuraturii Anticorupție, Iachimovschi Octavian, cauza penală numărul xxxxxxxxxxxxxxxxxxxx, a fost retrasă din gestiunea procurorului Iarmaliuc Petru, în legătură cu sistarea delegării acestuia în Procuratura Anticorupție, din cauza intervenirii unor modificări de lege, și transmisă procurorului Discuțu Vasile, pentru continuarea urmăririi penale.

După care, la 20.03.2024, adjunctul interimar al procurorului - șef al Procuraturii Anticorupție, Iachimovschi Octavian, a formulat un demers către Procurorul General interimar, prin care a solicitat retragerea cauzei penale de la Procuratura Anticorupție și dispunerea efectuării în continuare a urmăririi penale de către Procuratura pentru Combaterea Criminalității Organizate și Cauze Speciale.

Prin ordonanța Procurorului General interimar Munteanu Ion, din 20.03.2024, s-a dispus retragerea cauzei penale nr.xxxxxxxxxx de la Procuratura Anticorupție și transmiterea acesteia Procuraturii pentru Combaterea Criminalității Organizate și Cauze Speciale, pentru efectuarea în continuare a urmăririi.

Prin rezoluția procurorului - șef interimar al Procuraturii pentru Combaterea Criminalității Organizate și Cauze Speciale din 02.04.2022 și rezoluția adjunctului interimar al procurorului - șef al Procuraturii pentru Combaterea Criminalității Organizate și Cauze Speciale din 02.04.2024, cauza penală a fost repartizată procurorului Bîzgan Marta, pentru exercitarea urmăririi penale.

În legătură cu expirarea termenului delegării procurorului Bîzgan Marta în Procuratura pentru Combaterea Criminalității Organizate și Cauze Speciale, prin ordonanța procurorului - șef interimar al Procuraturii pentru Combaterea Criminalității Organizate și Cauze Speciale din 05 februarie 2025, cauza penală nr.xxxxxxxxxx a fost retrasă de la procurorul Bîzgan Marta și transmisă procurorului delegat în Procuratura pentru Combaterea Criminalității Organizate și Cauze Speciale, Iarmaliuc Petru, pentru exercitarea urmăririi penale în continuare.

Din materiale reiese că, urmărirea penală în prezenta cauză, de la pornire până în prezent, a fost exercitată de trei procurori Discuțu Vasile, Bîzgan Marta și Iarmaliuc Petru.

La 04.04.2025 ora 14:00, Căruceru Vladislav a fost citat pentru a i se aduce la cunoștință o nouă acuzație. În aceeași zi, Vladislav Căruceru a informat procurorul că este în imposibilitate de a se prezenta, deoarece avocatul său este implicat în alte activități procesuale, respectiv, acțiunea a fost reprogramată pentru data de 07 aprilie 2025, ora 11:00.

La 07 aprilie 2025, ora 10:48, Căruceru Vladislav a notificat prin e-mail procurorul de caz că, în legătură cu imposibilitatea apărătorului ales de a se înfățișa la procuror, nu va putea fi prezent la data de 07.04.2025 la acțiunea planificată în cauza nr.xxxxxxxxxx și a solicitat reprogramarea pentru o altă dată, deoarece avocatul nu a răspuns la apelurile sale.

Astfel, acțiunea a fost reprogramată pentru 11 aprilie 2025, ora 10:00, dată la care Vladislav Căruceru s-a prezentat cu avocatul ales, Hlopețchi Igor, fiind notificat despre completarea acuzării, cu realizarea cerințelor art.283 alin.(1) din Codul de procedură penală.

Pe parcurs, procurorul Căruceru Vladislav a înaintat mai multe cereri de recuzare a procurorului Petru Iarmaliuc, inclusiv solicitând retragerea cauzei penale de la PCCOCS cu transmiterea altui organ de urmărire penală, cu excepția Procuraturii Anticorupție, motivând prin lipsa de imparțialitate, pe motiv că X.Xxxxx, D.Robu, X.Xxxxx, E.Cazacov, V.Furtuna și P.Iarmaliuc au activat împreună în cadrul Procuraturii Anticorupție, sub conducerea nemijlocit al lui X.Xxxxx.

Prin ordonanța Procurorului General Ion Munteanu din 16.04.2025 s-a respins cererea de recuzare a întregului corp de procurori din cadrul Procuraturii Anticorupție și a procurorilor V.Furtuna, D.Robu, P.Iarmaliuc din cadrul PCCOCS.

În motivarea hotărârii Procurorului General este menționat că,, solicitarea din cererea de recuzare înaintată de către numitul V. Căruceru prin care solicită soluționarea cererii de către unul din Adjuncții Procurorului General, având în vedere că în materialele cauzei penale pendinte în fața autorității judecătorești este rezoluția Procurorului General Ion Munteanu, executată de către acesta în funcția de adjunct interimar al Procuraturii Anticorupție, de repartizare a cauzei penale pentru exercitarea urmăririi penale de către Petru Iarmaliuc.

Astfel, solicitarea dată nu reprezintă în sine nici după înfățișare nici după conținut o cerere de recuzare a Procurorului General care să conțină elemente faptice și obiective prevăzute de art.33 și art.54 din Codul de procedură penală, or potrivit prevederilor art. 54 alin. (5), pct. 1) din același Cod, cererea de recuzare în privința Procurorului General se examinează de către un judecător al Curții Supreme de Justiție.

Din cele menționate supra consider obiectiv ca cererea de recuzare a procurorilor din cadrul Procuraturii Anticorupție și a procurorilor Procuraturii pentru Combaterea Criminalității Organizate și Cauze Speciale, V. Furtuna, D. Robu și P. Iarmaliuc, să fie examinată de către Procurorul General.

Argumentele invocate de învinuitul Vladislav Căruceru în partea ce ține de lipsa încrederii față de procurorii din cadrul Procuraturii Anticorupție și a procurorilor PCCOCS V.Furtuna, D.Robu și P.Iarmaliuc, este de precizat că careva dubii sau suspiciuni cu privire la obiectivitatea și nepărtinirea procurorului nu pot servi drept argument justificat pentru recuzarea acestora, atât timp cât nu există fapte dovedite care să dea naștere la îndoieli în ce privește imparțialitatea lor.

Expunerea voluminoasă și argumentele aduse în cererea de recuzare înaintată de V. Căruceru, de fapt se rezumă la idea principală în care se invocă dezacordul cu anumite acțiuni procesuale efectuate în privința sa, precum și anumite decizii adoptate de către procuror în cauzele penale nr. xxxxxxxxxxxx, xxxxxxxxxxxx și la examinarea cauzelor penale pendinte în instanța de judecată.

Un alt aspect important în viziunea învinuitului, îl reprezintă legăturile profesionale și personale între ex procurori și procurori din cadrul PCCOCS și Procuraturii Anticorupție, care ar putea afecta percepția imparțialității anchetei în privința sa. Totuși, aceste afirmații nu sunt susținute de dovezi obiective care să indice o încălcare a principiilor de imparțialitate și obiectivitate în procesul penal”.

Cu referire la alegațiile autorului sesizării în privința acțiunilor întreprinse de procurori în cauza penală nr.xxxxxxxxxxxx, este de menționat că această cauză penală în prezent este în curs de examinare de către Judecătoria Chișinău sediul Buiucani. Potrivit prevederilor art.297 alin.(4) din Codul de procedură penală „Toate cererile, plângerile și demersurile înaintate după trimiterea cauzei în judecată se soluționează de către instanța care judecă cauza”.

În acest sens, este de remarcat acel fapt că, lecturând sesizarea observăm că sunt argumente identice cu cele invocate în cererile adresate instanței de judecată care examinează cauza penală în care procurorul Vladislav Căruceru are statut de inculpat, fiind învinuit de comiterea infracțiunilor prevăzute de art.309, 315 alin.(2) Cod penal. Astfel, sunt alegații identice, pe care instanța de judecată deja s-a expus, și anume:

Prin încheierea din 04.03.2024, judecătorul Guzun Denis a respins ca fiind neîntemeiată cererea de recuzare formulată de către Căruceru Vladislav.

Prin prisma normelor de drept menționate, instanța de judecată a reținut că autorul cererii de recuzare face referire la faptul că procurorul în perioada 2017-2019

avea legături de serviciu cu D.Robu, X. Xxxxx și X.Xxxxx, care în opinia sa, afectează dreptul său la apărare.

De altfel, instanța de judecată a constatat că prin formularea seturilor de argumente/motive specificate în cererile înaintate, autorul cererii de recuzare de fapt nu invocă careva circumstanțe obiectiv justificate care, potrivit prevederilor art.33 CPP, ar ține de competența judecătorului investit cu atribuția de examinare a propunerii de recuzare. Din contra, se reține că autorul, prin intermediul motivelor respective își manifestă dezacordul cu acțiunile sau inacțiunile efectuate/neefectuate de procurori în cadrul instrumentării dosarului penal intentat pe numele său.

Însă instanța de judecată apreciază că nemulțumirea unei/unor anumite părți a procesului, față de acțiuni procesuale efectuate sau neefectuate în cadrul urmăririi penale, precum și față de eventualele soluții date de procuror în cadrul acesteia, nu poate fi considerată ca o circumstanță obiectivă în măsură să implice recuzarea procurorului.

Din aceasta perspectivă, instanța apreciază că circumstanțele expuse de inculpatul Vladislav Căruceru nu reprezintă un motiv serios care ar pune la îndoială imparțialitatea procurorului.

Or, potrivit art.51 alin.(3) Cod de procedură penală, la exercitarea atribuțiilor sale în procesul penal, procurorul este independent și se supune numai legii. El, de asemenea, execută indicațiile scrise ale procurorului ierarhic superior privind înlăturarea încălcărilor de lege și omisiunilor admise la efectuarea și/sau la conducerea urmăririi penale. Astfel, procurorul este persoana competentă să decidă care acțiuni urmează a fi efectuate în cadrul urmăririi penale cât și în cadrul reprezentării învinuirii în ședințele de judecată, pentru cercetarea sub toate aspectele, completă și obiectivă, a circumstanțelor cauzei în vederea stabilirii adevărului.

Dat fiind aceste constatări, rezultă că dezacordul părților cu eventualele soluții date de procuror pe marginea unei cauze aflate în gestiunea sa, precum și argumentele respectivelor părți referitoare la temeinicia sau legalitatea unei sau altei soluții, ține de competența instanței de judecată sau eventual procurorul ierarhic superior, dar nu a judecătorului investit cu atribuția de examinare a propunerii de recuzare.

La fel, prin încheierea din 27.05.2024, judecătorul Alexandru Negru, a respins propunerea de recuzare formulată de inculpat și apărător tuturor procurorilor din cadrul Procuraturii Anticorupție, inclusiv procurorului Petru Iarmaliuc.

În această ordine de idei, referitor la argumentele expuse în sesizare de către Vladislav Căruceru precum că de către *procurorii Petru Iarmaliuc și Cazacov Elena* s-au comis acțiuni sau inacțiuni ce constituie abateri disciplinare, verificarea realizată de Inspekția procurorilor, nu a scos în evidență acțiuni ale procurorilor care ar fi fost săvârșite irațional, cu rea-credință sau abuziv, care să fi dus la producerea unor consecințe grave. Cele invocate de autorul sesizării, este mai mult un dezacord cu acțiunile și hotărârile adoptate de procurori, modul de contestare a căreia este prevăzută de legislația procesual penală în vigoare, de care s-a și folosit petentul, în exercitarea drepturilor sale.

Potrivit art.6 CEDO orice persoană are dreptul la judecare în mod echitabil, de către o instanță independentă și imparțială. În acest sens, imparțialitatea denotă absența prejudecății sau părtinirii, existența sau absența acesteia putând fi probată în diferite moduri. Curtea face distincții între abordare subiectivă, adică încercarea de a constata obiectivă, adică determinarea dacă el a oferit garanții suficiente pentru a exclude orice îndoială legitimă în acest sens.

În speță, motivul precum că procurorii sunt prieteni sau că ar fi în subordine ierarhică, nu este plauzibilă, or, procurorul este independent în luarea deciziilor și execută doar indicații scrise ale procurorului ierarhic superior, în speță nu s-au stabilit asemenea circumstanțe, motiv pentru care nu putem vorbi că relația lor ar fi depășit nivelul unei relații profesionale de colegi de serviciu. De asemenea, nu există niciun indiciu că, în ciuda obligației lor de a respecta secretul profesional ca procurori, aceștia ar fi împărtășit informații substanțiale cu privire la cauza penală, sau alte circumstanțe care l-ar fi determinat pe procurorul Iarmaliuc să-și formeze o opinie preconcepută cu privire la fondul cauzei.

La fel Inspecția procurorilor nu a stabilit careva dependență între procurorii vizați în sesizare, iar simplul fapt că aceștia au activat într-o procuratură nu este suficient pentru a justifica în mod obiectiv temerile petiționarului cu privire la lipsa de imparțialitate a procurorului Iarmaliuc Petru. (*CEDO cauza Steck-Risch și alții c. Liechtenstein din 11.05.2010, cererea nr.29061/08, pct.4 7-49*).

Referitor la alegațiile precum că procurorii nu ar fi imparțiali, există hotărâri a procurorului ierarhic superior și a instanței de judecată, care au respins solicitările cu privire la recuzare pe acest motiv, considerând că nu sunt careva temeiuri obiective de a pune la îndoială obiectivitatea procurorului.

În acest sens, este de remarcat faptul că, în procesul de verificare disciplinară, inspectorul nu își poate aroga nici competențe ale procurorului ierarhic superior, nici ale instanței de judecată, fiind în imposibilitate să le substituie.

Nefiind de acord cu soluția adoptată de Inspecția procurorilor, la data de 30.05.2025, Vladislav Căruceru a depus o contestație, solicitând anularea acesteia și constatarea săvârșirii de către procurorii Petru Iarmaliuc și Elena Cazacov a abaterii disciplinare prevăzute de art.38 din Legea nr.3/2016.

III. Constatările Colegiului de disciplină și etică

Prin Hotărârea nr. 3-98/2025 din 26.09.2025, Colegiul de disciplină și etică a respins contestația depusă de către Vladislav Căruceru, împotriva deciziei Inspecției procurorilor din 21.05.2025 privind încetarea procedurii disciplinare în privința procurorilor Petru Iarmaliuc și Elena Cazacov.

Colegiul a reținut că, în conformitate cu prevederile Codului de procedură penală, activitatea procesual-penală a procurorului poate fi supusă exclusiv controlului realizat de către procurorul ierarhic superior și, ulterior, controlului judiciar. O altă formă de control a activității procurorului este interzisă și ar echivala cu o imixtiune în activitatea acestuia.

Potrivit jurisprudenței constante a Colegiului de disciplină și etică, angajarea răspunderii disciplinare a procurorilor este supusă cerinței îndeplinirii cumulative a condițiilor generale referitoare la faptă, vinovăție și legătura de cauzalitate între fapta ilicită și rezultatul produs, iar în ceea ce privește vinovăția, aceasta trebuie constatată în mod cert, pe baza probatoriului administrat în cauză.

La rândul său, Consiliul Superior al Procurorilor, a dezvoltat această jurisprudență punctând că, pot atrage răspunderea disciplinară numai acele acțiuni ale procurorilor, care au un caracter evident și cărora le lipsește orice justificare, fiind în vădită contradicție cu dispozițiile legale. Doar erorile săvârșite în mod intenționat, cu abuzul deliberat sau, fără îndoială, cu neglijență repetată sau gravă, ar trebui să se soldeze cu acțiuni disciplinare și sancțiuni.

Din perspectivă jurisprudențială, este evident că, omisiunile admise într-un proces penal trebuie să poată fi corectate și înlăturate prin intermediul căilor de atac sau a altor proceduri legale și nu pot avea drept consecință responsabilizarea individuală a procurorului. Or, rolul căilor de atac și anumite prevederi din Codul de procedură penală sunt anume pentru a înlătura omisiunile organului de urmărire penală și a procurorului. Procurorul, este unica persoană împuternicită de a aprecia probele administrate conform propriei convingeri, formate în urma examinării lor în ansamblu, sub toate aspectele și în mod obiectiv, călăuzindu-se de lege, pentru a se constata dacă este sau nu cazul de a porni o urmărire penală.

În acest sens poate fi menționată practica internațională cu privire la independența judiciară, ca exemplu cauza *Baltasar Garson contra Spaniei*, în care Comitetul ONU pentru drepturile omului a explicat că: „principiul independenței judiciare, esențial pentru exercitarea liberă a funcției judiciare, impune ca judecătorul, la fel ca procurorul, să poată interpreta și aplica legea și să evalueze faptele și probele în mod liber, fără intimidări, obstrucții sau ingerințe în exercitarea atribuțiilor sale. Judecătorul nu trebuie să fie supus acțiunilor penale sau disciplinare ca urmare a conținutului hotărârilor sale, cu excepția cazurilor de infracțiune gravă, corupție, abatere gravă sau incompetență care îl face incompatibil cu funcția, și doar prin proceduri care respectă garanțiile unui proces echitabil. Erorile judiciare ar trebui corectate prin revizuirea hotărârii de către o instanță superioară”.

La fel Consiliul Consultativ al Procurorilor Europeni în pct.83 din Avizul nr.16 (2021) privind implicațiile deciziilor Curților internaționale și ale organelor tratatelor în ceea ce privește independența procurorilor din punct de vedere practic a evidențiat că: „principiul independenței sistemului judiciar, o garanție esențială a exercitării independente a funcțiilor judiciare, presupune capacitatea judecătorilor și procurorilor de a interpreta și aplica legea, precum și de a evalua în mod liber faptele și probele, fără a fi supuși intimidării, obstrucționării sau imixtiunii în exercitarea funcțiilor lor. Judecătorii nu ar trebui să facă obiectul unor sancțiuni penale sau disciplinare pentru conținutul deciziilor lor, cu excepția cazurilor de infracțiune, corupție, abatere profesională sau incompetență gravă, astfel încât să îi facă inapți să își îndeplinească atribuțiile; în astfel de cazuri, sancțiunea ar trebui impusă în conformitate cu procedurile care respectă garanțiile unui proces echitabil. De asemenea, ar trebui să se prevadă posibilitatea de a corecta erorile judiciare prin revizuirea deciziei de către o instanță superioară”.

Potrivit art.7 din Carta Universală a Judecătorului „procedurile disciplinare trebuie să se desfășoare conform principiului procesului echitabil. Cu excepția cazurilor de rea-credință sau neglijență gravă, stabilite printr-o hotărâre judecătorească definitivă, nu se poate declanșa vreo acțiune disciplinară împotriva unui judecător pentru modul în care a interpretat el legea, sau a apreciat faptele, sau a evaluat probele, într-o cauză concretă”.

Conform art.3 alin. (4) din Legea nr.3/2016 cu privire la Procuratură „Procurorul își desfășoară activitatea în baza principiilor legalității, imparțialității, rezonabilității, integrității și independenței procesuale, care îi oferă posibilitatea de a lua în mod independent și unipersonal decizii în cauzele pe care le gestionează. Alin.(6) din același articol prevede că „În condițiile prevederilor art. 13 din prezenta lege și ale Codului de procedură penală, activitatea procurorului poate fi supusă controlului din partea procurorului ierarhic superior și a instanței judecătorești”.

În această ordine de idei, referitor la argumentele expuse în sesizare de către Vladislav Căruceru precum că de către procurorii Petru Iarmaliuc și Cazacov Elena s-au comis acțiuni sau inacțiuni ce constituie abateri disciplinare, verificarea realizată de Inspekția procurorilor, nu a scos în evidență acțiuni ale procurorilor care ar fi fost săvârșite irațional, cu rea-credință sau abuziv, care să fi dus la producerea unor consecințe grave. Cele invocate de autorul sesizării, este mai mult un dezacord cu acțiunile și hotărârile adoptate de procurori, modul de contestare a căreia este prevăzută de legislația procesual penală în vigoare, de care s-a și folosit petentul, în exercitarea drepturilor sale.

Potrivit art.6 CEDO orice persoană are dreptul la judecare în mod echitabil, de către o instanță independentă și imparțială. În acest sens, imparțialitatea denotă absența prejudecății sau părtinirii, existența sau absența acesteia putând fi probată în diferite moduri. Curtea face distincții între abordare subiectivă, adică încercarea de a constata convingerea personală sau interesul unui judecător într-o anumită cauză, și o abordare obiectivă, adică determinarea dacă el a oferit garanții suficiente pentru a exclude orice îndoială legitimă în acest sens.

În speță, motivul precum că procurorii sunt prieteni sau că ar fi în subordine ierarhică, nu este plauzibilă, or, procurorul este independent în luarea deciziilor și execută doar indicații scrise ale procurorului ierarhic superior, în speță nu s-au stabilit asemenea circumstanțe, motiv pentru care nu putem vorbi că relația lor ar fi depășit nivelul unei relații profesionale de colegi de serviciu. De asemenea, nu există niciun indiciu că, în ciuda obligației lor de a respecta secretul profesional ca procurori, aceștia ar fi împărtășit informații substanțiale cu privire la cauza penală, sau alte circumstanțe care l-ar fi determinat pe procurorul Iarmaliuc să-și formeze o opinie preconcepută cu privire la fondul cauzei.

La fel, nu a sa stabilit careva dependență între procurorii vizați în sesizare, iar simplul fapt că acestea au activat într-o procuratură nu este suficient pentru a justifica în mod obiectiv temerile petiționarului cu privire la lipsa de imparțialitate a procurorului Iarmaliuc Petru. (CEDO cauza Steck-Risch și alții c. Liechtenstein din 11.05.2010, cererea nr.29061/08, pct.47-49).

Referitor la alegațiile precum că procurorii nu ar fi imparțiali, există hotărâri a procurorului ierarhic superior și a instanței de judecată, care au respins solicitările cu privire la recuzare pe acest motiv, considerând că nu sunt careva temeuri obiective de a pune la îndoială obiectivitatea procurorului.

IV. Circumstanțele și motivele expuse în contestație

La data de 08.09.2025, Vladislav Căruceru a înregistrat la Consiliul Superior al Procurorilor o contestație, prin care a solicitat casarea hotărârii nr.3-98/2025 din 26.09.2025, cu emiterea unei noi decizii, prin care să fie aplicate în privința procurorilor Petru Iarmaliuc și Elena Cazacov sancțiunile disciplinare pentru abaterile grave comise, în conformitate cu legislația în vigoare și cu principiul proporționalității sancțiunilor.

În esență, contestatorul susține că procurorii vizați au admis încălcări grave ale obligației de imparțialitate și au acționat într-o situație de conflict de interese profesional și personal, în contextul urmăririi penale pornite împotriva sa. Potrivit acestuia, Petru Iarmaliuc, Elena Cazacov, Dumitru Robu, Xxxxx Xxxxx, Xxxxx Xxxxx și alte persoane din sistemul procuraturii au activat anterior în cadrul Procuraturii Anticorupție, fiind legați prin raporturi profesionale apropiate, relații de

subordonare, prietenii și alte conexiuni personale care, în opinia sa, erau de natură să genereze îndoieli obiectiv justificate privind imparțialitatea urmăririi penale efectuate împotriva sa.

Autorul contestației arată că el a instrumentat anterior cauze penale care îi vizau pe Xxxxx Xxxxx, Xxxxx Xxxxx, Dumitru Robu și alte persoane din anturajul acestora, inclusiv dosarul privind pretinsa extorcare a sumei de X milioane euro de la familia Xxxxxxx și dosarul privind delapidările de la SA „Xxxxxxxx”. Ulterior, după depunerea unei plângeri de către unul dintre învinuiții din cauza penală aflată în gestiunea sa, împotriva lui a fost pornită o urmărire penală, iar investigarea acesteia a fost încredințată procurorului Petru Iarmaliuc. Contestatorul consideră că această repartizare a fost incompatibilă cu cerințele de imparțialitate, având în vedere relațiile profesionale și personale existente între procurorii implicați.

În susținerea poziției sale, contestatorul invocă mai multe circumstanțe pe care le consideră revelatoare: instalarea măsurilor speciale de investigație în biroul său, efectuarea perchezițiilor și ridicarea echipamentelor electronice într-un moment în care finaliza cauze penale ce vizau foști procurori ai Procuraturii Anticorupție, retragerea din gestiunea sa a cauzei penale nr. xxxxxxxxxxxx și transmiterea acesteia către alte subdiviziuni, precum și soluția ulterioară de scoatere de sub urmărire penală a lui Xxxxx Xxxxx. Acesta susține că toate aceste acțiuni demonstrează existența unei protecții instituționale acordate unor foști colegi ai procurorilor vizați și aplicarea unor standarde diferite în raport cu propria persoană.

Contestatorul reproșează Inspecției procurorilor și Colegiului de disciplină și etică că au examinat formal sesizarea sa și că au ignorat jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului referitoare la imparțialitatea obiectivă, aparența de imparțialitate și relevanța relațiilor profesionale sau personale dintre persoanele implicate într-o procedură. În acest sens, el invocă numeroase hotărâri ale CtEDO și susține că standardele aplicabile judecătorilor trebuie respectate, prin analogie, și de procurori, având în vedere rolul constituțional al Procuraturii în înfăptuirea justiției.

Totodată, autorul contestă concluziile Inspecției procurorilor și ale Colegiului potrivit cărora nu ar exista probe ale unei dependențe sau părtiniri din partea procurorilor vizați. Acesta susține că relațiile profesionale, ierarhice și personale dintre persoanele implicate, precum și modul de desfășurare a urmăririi penale împotriva sa, constituie suficiente indicii pentru a justifica examinarea disciplinară a faptelor reclamate.

V.Procedura în cadrul Consiliului Superior al Procurorilor

Potrivit pct.179 din Regulamentul cu privire la organizarea și funcționarea Consiliului Superior al Procurorilor¹, contestațiile împotriva deciziilor Inspecției procurorilor de încetare a procedurii disciplinare sau de respingere a sesizării ca vădit neîntemeiată, menținute de Colegiul de disciplină și etică, sunt soluționate de Consiliul Superior al Procurorilor în procedură scrisă, în baza actelor existente în dosarul procedurii disciplinare și a eventualelor probe suplimentare depuse până la data ședinței în care se examinează contestația respectivă, fără citarea părților, cu respectarea dreptului acestora de a fi informate și de a prezenta, într-un termen stabilit, poziții scrise și probe suplimentare, iar Inspecția procurorilor are obligația de a înainta o referință asupra contestației.

¹ Aprobat prin Hotărârea nr.1-420/2025 din 11.12.2025

Respectiv, părțile au fost informate despre examinarea contestației în procedură scrisă și li s-a acordat un termen, până la ședința Consiliului, pentru depunerea probelor suplimentare.

Contestatarul Vladislav Căruceru, nu a prezentat probe noi.

Inspectorul din cadrul Inspecției procurorilor, Constantin Miron a prezentat o referință în care a susținut temeinicia deciziei emise.

Totodată, a menționat că contestația înregistrată la Consiliul Superior al Procurorilor din 20.10.2025, după conținut reflectă aceleași motive și argumente ca și cele ale contestației din 30.05.2025, împotriva deciziei Inspecției procurorilor din 21.05.2025, nefiind aduse critici sau argumente noi referitor la hotărârea Colegiului.

Referitor la argumentele expuse în sesizare de către dl Vladislav Căruceru precum că de către procurorii Petru Iarmaliuc și Cazacov Elena s-au comis acțiuni sau inacțiuni ce constituie abateri disciplinare, verificarea realizată de Inspecția procurorilor, nu a scos în evidență acțiuni ale procurorilor care ar fi fost săvârșite irațional, cu rea-credință sau abuziv, care să fi dus la producerea unor consecințe grave. Cele invocate de autorul sesizării, exprimă mai mult un dezacord cu acțiunile și hotărârile adoptate de procurori, modul de contestare a căreia este prevăzută de legislația procesual penală în vigoare, de care s-a și folosit petentul, în exercitarea drepturilor sale.

Referitor la motivul invocat precum că procurorii sunt prieteni sau că ar fi în subordine ierarhică, nu este plauzibilă, or, procurorul este independent în luarea deciziilor și execută doar indicații scrise ale procurorului ierarhic superior, în speță nu s-au stabilit asemenea circumstanțe, motiv pentru care nu putem vorbi că relația lor ar fi depășit nivelul unei relații profesionale de colegi de serviciu. De asemenea, nu există niciun indiciu că, în ciuda obligației lor de a respecta secretul profesional ca procurori, aceștia ar fi împărtășit informații substanțiale cu privire la cauza penală, sau alte circumstanțe care l-ar fi determinat pe procurorul Petru Iarmaliuc să-și formeze o opinie preconcepută cu privire la fondul cauzei.

La fel, Inspecția procurorilor nu a stabilit careva dependență între procurorii vizați în sesizare, iar simplul fapt că aceștia au activat într-o procuratură nu este suficient pentru a justifica în mod obiectiv temerile petiționarului cu privire la lipsa de imparțialitate a procurorului Iarmaliuc Petru. (*CEDO cauza Steck-Risch și alții c. Liechtenstein din 11.05.2010, cererea nr.29061/08, pct.47-49*).

Referitor la alegațiile precum că procurorii nu ar fi imparțiali, există hotărâri a procurorului ierarhic superior și a instanței de judecată (*încheierea din 04.03.2024, judecătorul Guzun Denis și încheierea din 27.05.2024, judecătorul Alexandru Negru*), care au respins solicitările cu privire la recuzare pe acest motiv, considerând că nu sunt careva temeiuri obiective de a pune la îndoială obiectivitatea procurorului.

În acest sens, atât Inspecția procurorilor cât și Colegiul de disciplină și etică a examinat solicitarea petiționarului, argumentele invocate și i-a fost explicat motivul de fapt și de drept pentru care s-a încetat procedura disciplinară, or, în acțiunile procurorilor nu s-au stabilit încălcări ale legislației procesual penale sau careva interese personale, adică careva temeiuri de a fi trași la răspundere disciplinară.

VI. Motivarea soluției Consiliului Superior al Procurorilor

În urma examinării contestației depuse de Vladislav Căruceru, a argumentelor invocate în susținerea acesteia, ținând cont de argumentele prezentate de inspectorul din cadrul Inspecției procurorilor, Constantin Miron, precum și de prevederile legale

incidente speței, Consiliul Superior al Procurorilor constată necesitatea respingerii contestației, expunând în continuare motivele care stau la baza acestei concluzii.

În esență, contestatarul reiterează aceleași critici formulate anterior în sesizarea disciplinară și în contestația examinată de Colegiul de disciplină și etică, fără a prezenta elemente noi, probe suplimentare sau circumstanțe obiective care să demonstreze existența unei abateri disciplinare în acțiunile procurorilor Petru Iarmaliuc și Elena Cazacov. Din materialele cauzei rezultă că reproșurile contestatarului vizează, în principal, dezacordul acestuia cu modul de instrumentare a cauzelor penale în care are calitate procesuală, cu actele procesuale dispuse, cu repartizarea cauzei și cu respingerea cererilor de recuzare sau de retragere a cauzei de la anumite subdiviziuni ale Procuraturii. Or, asemenea aspecte țin de controlul procesual-penal exercitat de procurorul ierarhic superior și de instanța de judecată, nu de mecanismul răspunderii disciplinare.

Consiliul reține că Inspekția procurorilor a verificat în mod corespunzător circumstanțele sesizate și a stabilit că nu au fost identificate acțiuni sau inacțiuni săvârșite irațional, cu rea-credință, abuziv ori cu neglijență gravă, care să fi generat consecințe de natură să atragă răspunderea disciplinară. Simpla nemulțumire a unei părți față de actele procesuale ale procurorului, inclusiv față de citări, percheziții, ridicări de obiecte, completarea acuzării sau alte măsuri dispuse în cadrul urmăririi penale, nu poate fi calificată automat drept abatere disciplinară. Legalitatea acestor acte se verifică prin instrumentele prevăzute de Codul de procedură penală, iar contestatarul a și utilizat asemenea mecanisme.

Cu privire la pretinsa lipsă de imparțialitate a procurorului Petru Iarmaliuc, Consiliul constată că aceasta este întemeiată, în principal, pe faptul că anumite persoane au activat în aceeași instituție sau au avut raporturi profesionale anterioare. Aceste circumstanțe, privite izolat, nu constituie temei obiectiv pentru a concluziona existența unei părtiniri. Nu au fost prezentate probe care să confirme o relație de dependență, un interes personal, o comunicare necorespunzătoare privind cauza penală ori o opinie preconcepțuită a procurorului cu privire la fondul cauzei. Prin urmare, temerile contestatarului rămân la nivel de presupuneri și aprecieri subiective, insuficiente pentru angajarea răspunderii disciplinare.

Consiliul mai reține că aceleași argumente privind imparțialitatea au fost deja analizate în cadrul procedurilor procesual-penale. Cererile de recuzare au fost respinse atât de procurorul ierarhic superior, cât și de instanța de judecată, fiind reținut că nu există fapte dovedite care să justifice îndoieli obiective asupra imparțialității procurorului. În aceste condiții, Inspekția procurorilor și Colegiul de disciplină și etică nu puteau substitui controlul procesual exercitat de organele competente și nu puteau reevalua, pe cale disciplinară, soluții care aparțin procedurii penale.

Referitor la procurorul Elena Cazacov, Consiliul constată că sesizarea și contestația nu indică acte procedurale concrete, acțiuni sau inacțiuni individualizate, apte să întrunească elementele unei abateri disciplinare. Reproșurile formulate sunt construite, în esență, pe presupuse relații profesionale sau personale cu alte persoane menționate de contestatar. Or, răspunderea disciplinară este una personală și nu poate fi fundamentată pe simple asocieri instituționale, pe ipoteze ori pe percepții subiective.

În ceea ce privește argumentul referitor la participarea avocatului Cristina Ciubotaru, Consiliul constată că acest aspect vizează legalitatea desfășurării procesului penal și eventualele incompatibilități procesuale, care pot fi invocate și examinate potrivit regulilor Codului de procedură penală. Acest capăt nu demonstrează, prin el

însuși, existența unei conduite disciplinare imputabile procurorilor vizați.

Colegiul de disciplină și etică a examinat contestația împotriva deciziei Inspecției procurorilor, a analizat argumentele contestatarului și a motivat soluția de respingere prin raportare la limitele răspunderii disciplinare, independența procesuală a procurorului și lipsa probelor privind o faptă disciplinară. Soluția Colegiului este coerentă și se întemeiază pe constatarea că actele procesuale ale procurorului pot fi cenzurate prin mijloacele prevăzute de procedura penală, iar nu transformate, în lipsa unor elemente de rea-credință sau abuz evident, în temei de sancționare disciplinară.

În lipsa unor elemente concrete care să combată raționamentul de fapt și de drept reținut de Colegiul de disciplină și etică, contestația formulată de petiționar se limitează la reluarea unor susțineri deja examinate, fără a evidenția erori de interpretare a normelor legale sau deficiențe de motivare care ar putea justifica anularea hotărârii contestate.

Motivarea contestației nu se limitează la exprimarea unei nemulțumiri generale, ci presupune prezentarea unor argumente plauzibile, capabile să demonstreze că hotărârea contestată este neîntemeiată. De asemenea, motivarea unei hotărâri disciplinare presupune analiza și sinteza probelor și actelor din dosar, fără a fi necesară detalierea exhaustivă a fiecărui element, fiind însă esențial ca aspectele relevante să fie valorificate și ca hotărârea să conțină componentele obligatorii prevăzute de lege.

Prin urmare, Consiliul constată că Decizia Inspecției procurorilor din 21.05.2025 a fost emisă cu respectarea competenței legale, în baza unei verificări suficiente a circumstanțelor sesizate, iar Hotărârea Colegiului de disciplină și etică nr.3-98/2025 din 26.09.2025 este legală, motivată și întemeiată. Alegațiile contestatarului nu confirmă existența unei abateri disciplinare.

Pornind de la raționamentele expuse *supra*, urmare a exprimării votului de către membrii Consiliului Superior al Procurorilor prezenți la ședință, cu 0 voturi „pro” și 8 voturi „contra”, în temeiul art.37, în temeiul art.37, art.70 alin.(1) lit.f), art.77, art.86 alin.(3) lit.a) din Legea nr.3/2016 cu privire la Procuratură, Regulamentului cu privire la organizarea și funcționarea Consiliului Superior al Procurorilor, Consiliul Superior al Procurorilor -

H O T Ă R Ă Ș T E:

1. A respinge contestația înaintată de procurorul Vladislav Căruceru, cu menținerea Hotărârii Colegiului de disciplină și etică nr. 3-98/2025 din 26.09.2025.
2. Hotărârea se publică pe pagina web oficială a Consiliului Superior al Procurorilor, www.csp.md, directoriul *Hotărâri*.
3. Hotărârea Consiliului Superior al Procurorilor poate fi contestată la Curtea Supremă de Justiție de orice persoană vătămată într-un drept al său într-un termen de 10 zile lucrătoare de la data la care hotărârea vizată i-a fost comunicată.

Președinta interimară a

Consiliului Superior al Procurorilor

semnat

Mariana CHERPEC